

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: **Tipsport.net a.s.**, se sídlem Politických vězňů 156, Beroun, zast. Mgr. Robertem Nešpůrkem, advokátem se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2022, č. j. 15 Af 5/2021-73,

t a k t o:

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 10. 2022, č. j. 15 Af 5/2021-73, **se ruší.**
- II. Rozhodnutí ministryně financí ze dne 18. 1. 2021, č. j. MF-3265/2019/3901-23, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 28 570 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Roberta Nešpůrka, advokáta se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha, do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým městský soud zamítl stěžovatelčinu žalobu proti rozhodnutí ministryně financí ze dne 18. 1. 2021, č. j. MF-3265/2019/3901-23.

[2] Tímto rozhodnutím ministryně financí zamítla rozklad stěžovatelky a potvrdila rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 10. 2019, č. j. MF-3265/2019/3901-12, kterým žalovaný stěžovatelku uznal vinnou ze spáchání přestupku podle § 123 odst. 1 písm. h) zákona č. 182/2016 Sb., o hazardních hrách, ve znění účinném do 30. 6. 2018 (dále jen „zákon o hazardních hrách“), a z přestupku podle § 123 odst. 1 písm. j) zákona o hazardních hrách. Prvního z uvedených přestupků se stěžovatelka dopustila tím, že ve dnech 21. 5. 2018 a 25. 5. 2018 přijala v rámci provozování hazardních her nepeněžitě vklady v rozporu s § 7 odst. 4 zákona o hazardních hrách. Druhého z uvedených přestupků se stěžovatelka dopustila tím, že dne 25. 5. 2018 v rozporu s § 10 odst. 1 zákona o hazardních hrách vyplácela nepeněžitě výhry. Za tyto přestupky žalovaný stěžovatelce uložil pokutu ve výši 750 000 Kč a povinnost uhradit náhradu nákladů řízení v paušální výši 1 000 Kč.

[3] Stěžovatelka v rámci internetové technické hry poskytovala po uskutečnění prvního vložení peněžních prostředků na uživatelské konto účastníkovi hazardní hry bonusové prostředky, tzv. *Vegas vstupní bonus*. Tyto bonusové prostředky mohly být použity pouze k úhradě sázky, části sázek nebo sázek v rámci účasti na technické hře. Převést bonusové body na platební registrovaný prostředek či jejich výběr v hotovosti bylo možno teprve po realizaci sázek ve výši třicetinasobku poskytnutého vstupního bonusu u technických her typu automat a třistanásobku u technických her typu ruleta (do tohoto tzv. protočení byly bonusové prostředky a na základě jejich sázky vyhrané body vedeny odděleně od peněžitých prostředků vložených a vyhraných jako *Vegas vstupní bonus*), a to do výše 150 % přidělených bonusových prostředků. Bonusové prostředky získané jako *Vegas vstupní bonus* považovali žalovaný i ministryně financí za zakázaný nepeněžitý vklad a výhry v těchto bodech za zakázané vyplacení nepeněžitě výhry.

2. Rozhodnutí městského soudu

[4] Stěžovatelka brojila proti rozhodnutí ministryně financí žalobou u městského soudu, který ji však podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl. V první řadě konstatoval, že napadené rozhodnutí není nepřezkoumatelné – ačkoliv ministryně financí nereagovala na každou dílčí námitku stěžovatelky, předestřela právní názor, který popírá podstatu stěžovatelčiny rozkladové argumentace.

[5] Městský soud se dále zabýval otázkou, zda lze *Vegas vstupní bonus* považovat za nepeněžitý vklad do hazardní hry, či zda se jedná pouze o spotřebitelskou soutěž provozovanou v souvislosti s hazardní hrou. Městský soud přisvědčil názoru správních orgánů, že se jednalo o bonusové prostředky nepeněžitě povahy až do okamžiku, kdy byly splněny podmínky pro jejich přeměnu na peníze a prostředky mohly být hráči vyplaceny. Stěžovatelka bonus účastníkovi přidělila „navíc“, a to v hodnotě odpovídající vkladu. Byť měl v uživatelském prostředí podobu virtuálních peněz, jednalo se stále jen o nepeněžní prostředek přidělený stěžovatelkou a určený k sázkám v hazardní hře. Ze strany účastníka hazardní hry nebyl krytý žádnou vlastní finanční částkou. *Vegas vstupní bonus* byl tedy dle názoru městského soudu až do okamžiku jeho vyplacení nepeněžitým prostředkem určeným k sázkám ve stěžovatelkou provozované hazardní hře.

[6] Městský soud zdůraznil, že zákaz účasti ve hře za nepeněžitě prostředky směřuje k zabránění sázkám směřujícím proti zájmům účastníka. Nepeněžitá sázka (tím spíše

pokračování

poskytnutá ze strany provozovatele) a výhry nepeněžitě povahy, které účastníka opravňovaly k další účasti v hazardní hře, nesměřovaly k jeho ochraně, neboť ho motivovaly k další účasti ve hře bez vsazení vlastních finančních prostředků. Ze strany stěžovatelky šlo o podbízení zdánlivé nezávadnosti dalšího hraní s cílem prodloužení zájmu o hazardní hru, což je v rozporu se smyslem zákona.

[7] Podle městského soudu nebylo možno přisvědčit stěžovatelčině námitce, že žalovaný nepřipustně rozšířil definici hazardní hry tím, že pod ni zahrnul hru stěžovatelky, která měla být spotřebitelskou soutěží. Bonusové prostředky byly nepeněžitými prostředky určenými k účasti v hazardní hře, naopak nebyly hazardní hrou samy o sobě a ani se nejednalo o spotřebitelskou soutěž.

[8] Městský soud nepřisvědčil ani námitce nedostatečného posouzení materiální stránky přestupků. Odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázalo na obecně známé negativní následky účasti v hazardní hře a v projednávané věci obstálo, neboť ta se nijak zásadně nevymykala těmto obecně známým skutečnostem. Efektu účasti v hazardní hře za užití *Vegas vstupního bonusu* si podle městského soudu stěžovatelka jistě byla vědoma. Ostatně sama v žalobě uvedla, že jí *Vegas vstupní bonus* nepřináší přímý zisk, ale jde o náklad vynaložený na získání a udržení zákazníků. Tím sama stanovila účel bonusu za účelem dosahování zisku. Jako profesionálka v oblasti hazardních her si proto musela být vědoma, v čem spočívá udržení zákazníků a jaké následky to pro ně může mít. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí pro ni proto muselo být zcela srozumitelné, v čem má spočívat škodlivost jejího jednání.

3. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[9] Stěžovatelka proti rozhodnutí městského soudu brojila kasační stížností, v níž navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. V první řadě namítala, že je rozsudek městského soudu nepřezkoumatelný, neboť aprobeoval nepřezkoumatelné rozhodnutí ministryně financí, které se nevypořádalo se všemi stěžovatelčinými námitkami. Pokud by bylo žalobou napadené rozhodnutí srozumitelné a pokud by z něj vyplývaly veškeré nutné závěry, nemusel by městský soud vyvozovat výslovně nevyřčené závěry z textu rozhodnutí ministryně financí, jak učinil v napadeném rozsudku. Ostatně i městský soud explicitně připustil, že ministryně financí nevypořádala námitku nerovného přístupu při posuzování různých marketingových aktivit, a je tak zjevné, že její rozhodnutí nebylo přezkoumatelné.

[10] Dále namítala, že napadený rozsudek je nezákonný z důvodu nesprávného právního posouzení věci. Podle stěžovatelky je *Vegas vstupní bonus* spotřebitelskou soutěží, nikoliv hazardní hrou. Jednalo se o marketingový nástroj, který nemohl generovat zisk. Bonusové prostředky totiž poskytovala sama stěžovatelka a v případě nesplnění podmínky protočení zde nebyla pro účastníka hazardní hry žádná sankce. Ten proto nemohl utrpět ekonomickou ztrátu na rozdíl od případné účasti na základě nepeněžitě vkladu. Poskytnuté bonusové prostředky proto nebyly součástí hazardní hry, nýbrž spotřebitelské soutěže stojící vedle hazardní hry. Účelem *Vegas vstupního bonusu* nebylo dosažení zisku, a zákon o hazardních hrách se na něj tedy nevztahoval.

[11] Posouzení *Vegas vstupního bonusu* jako nepeněžitěho vkladu do hazardní hry bylo tedy podle stěžovatelky nesprávné. I kdyby se ale o nepeněžitý vklad jednalo, nebyl by tento vklad v rozporu s § 7 odst. 4 zákona o hazardních hrách vzhledem ke smyslu a účelu tohoto ustanovení. Jeho smyslem je chránit nepeněžitý majetek hráče a jeho rodiny, tj. zamezit případům, že účastník do hry po prohře peněžitých prostředků vloží například své auto, dům, náradí či jiné prostředky obživy. *Vegas vstupní bonus* však nikdy nezasáhne do majetkové sféry účastníka, a tedy jej přímo ekonomicky neohrozí. Městský soud ani nespécifikoval, proti čemu konkrétně má být účastník hazardní hry chráněn. Komplexní výklad § 7 odst. 4 zákona o hazardních hrách nevede k absolutnímu zákazu nepeněžitých vkladů, ale pouze těch, co majetkově ohrožují účastníka hry a jeho rodinu. Toto ustanovení naopak nechrání účastníka před opakovanou účastí v hazardní hře, neboť k tomu slouží jiné prvky právní regulace.

[12] Stěžovatelka se dále vymezila proti tomu, že městský soud akceptoval zcela nepostačující posouzení materiální stránky přestupku ze strany správních orgánů. Poskytování *Vegas vstupního bonusu* za účelem možnosti hry bez možnosti ztráty vlastního majetku stěžovatelka nepovažuje za společensky škodlivé.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl. Zdůraznil, že spotřebitelská soutěž, za kterou stěžovatelka *Vegas vstupní bonus* považovala, nesmí vykazovat znaky hazardní hry, tj. především její součástí nesmí být sázka. Z hlediska posouzení právní povahy hry s využitím bonusových prostředků je přitom zcela nerozhodné, jak je tato hra stěžovatelkou prezentována.

[14] Pokud bonusový prostředek mohl sloužit jako sázka do hazardní hry, je zřejmé, že měl hodnotu odpovídající sázce, kterou by jinak hráč musel učinit. Stěžovatelka poskytla účastníkovi hazardní hry „dar“ (bonusový prostředek), přičemž samotná hazardní hra proběhla tak, jako by sázka byla zaplacená v plné výši. V rámci systému provozování internetových technických her šlo o sázku. Bonusový prostředek však nelze považovat za peněžní prostředek jako takový, a proto přijetím bonusových prostředků docházelo k přijetí nepeněžního vkladu do hazardní hry.

[15] Žalovaný dále uvedl, že § 7 odst. 4 zákona o hazardních hrách nelze vnímat izolovaně, ale v kontextu ostatních ustanovení (např. odst. 3 téhož ustanovení). Obecně je účelem omezení uvedených v § 7 zákona o hazardních hrách zajištění větší ochrany účastníků hazardní hry před nebezpečím spočívajícím ve vytvoření nebo udržování závislosti na hazardní hře. Bonusový program stěžovatelky přitom vytváří v hazardních hrách pocit, že nevynakládají žádné vlastní peněžní zdroje a nehrozí jim tak žádná přímá ekonomická ztráta.

[16] K (ne)přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že se ministryně vypořádala s veškerými rozkladovými námitkami, což potvrdil i městský soud. Odkázal na judikaturu, dle které je zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost vyhrazeno pouze těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, které brání jeho meritornímu přezkumu.

[17] K námitce chybějící materiální stránky přestupku žalovaný uvedl, že každé porušení zákonných povinností s sebou nese jistou míru společenské škodlivosti. V napadeném rozhodnutí byly posouzeny všechny relevantní aspekty povahy a závažnosti přestupku a pokuta byla uložena v adekvátní výši.

pokračování

[18] V návaznosti na rozsudek Nejvyššího správního ze dne 24. 11. 2022, č. j. 7 As 184/2022-28, č. 4430/2023 Sb. NSS (dále jen „rozsudek *SYNOT TIP*“), žalovaný uvedl, že závěry tohoto rozsudku nemohou na nyní projednávanou věc dopadnout, neboť v odkazované věci byly účastníkům hazardní hry bonusové prostředky připisovány již za pouhou registraci. Nemuseli tedy nic vynaložit ze své majetkové sféry. Naproti tomu stěžovatelka bonusové prostředky poskytovala až po prvním vložení peněz na uživatelské konto. I samotné podmínky využití bonusových prostředků jsou v obou věcech stanoveny odlišně. Stěžovatelka excesivním způsobem motivovala hráče k opakovaným hrám, jelikož převod bonusových prostředků na finanční prostředky byl umožněn až po jejich tzv. protočení. Tedy po uskutečnění sázek ve výši třicetinasobku poskytnutého vstupního bonusu u technických her typu hrací automat a třistanásobku u technických her typu ruleta, přičemž v případě nesplnění uvedeného protočení do 30 dnů od přidělení bonusu bonusové prostředky propadaly.

[19] Žalovaný následně zaslal Nejvyššímu správnímu soudu doplnění vyjádření ke kasační stížnosti, v němž se vymezil proti závěrům rozsudku *SYNOT TIP*. Podle žalovaného tímto rozsudkem Nejvyšší správní soud vytvořil logický paradox, který nelze odstranit legislativně technickými prostředky – nelze totiž do zákona o hazardních hrách inkorporovat ustanovení, že se zakazuje poskytovat bezplatnou účast na hazardní hře, neboť v takovém případě by se ze své podstaty nejednalo o hazardní hru.

[20] Stěžovatelka v replice k vyjádření žalovaného uvedla, že závěry rozsudku *SYNOT TIP* jsou plně použitelné na její případ. Ačkoliv byl *Vegas vstupní bonus* na hráčské konto připsán až v okamžiku vložení prvního vkladu, nebyl poskytnut za prostředky uživatelů, které by musely být vynaloženy z jejich majetkové sféry. Vložené finanční prostředky byly vedle poskytnutého vstupního bonusu stále zcela k dispozici hráčům, kteří je dle své vůle v celé jejich výši mohli využít jako sázky. Vložení peněžních prostředků tak představovalo pouze jednu z podmínek pro následné bezplatné poskytnutí vstupního bonusu.

[21] Rovněž podmínka tzv. „protočení“ vstupního bonusu, na základě které se žalovaný snaží dovodit rozdílnost posuzovaných případů, byla irelevantní. Podmínka „protočení“ vedla pouze k prodloužení účasti na soutěži a vztahovala se výhradně k bonusovým prostředkům, tudíž ani v rámci požadovaného protočení účastník nevěkládal (potažmo nevsázel) vlastní finanční prostředky. Rozdílnost je tedy pouze v průběhu bonusového programu, ale podstata zůstává v obou posuzovaných případech totožná – *Vegas vstupní bonus* i *Benefit body* v případě rozsudku *SYNOT TIP* představovaly bezplatný bonus od provozovatele hazardní hry určený k propagaci jím provozovaných služeb.

4. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[22] Nejvyšší správní soud (NSS) nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, a stěžovatelka je řádně zastoupena advokátem. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a dospěl k následujícímu závěru.

[23] Kasační stížnost je důvodná.

[24] Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzované věci je jádrem sporu otázka povahy bonusových prostředků poskytovaných jako *Vegas vstupní bonus*. Zatímco žalovaný tvrdí, že tyto prostředky slouží jako nepeněžitý vklad, potažmo sázka hazardní hry, podle stěžovatelky se jedná o spotřebitelskou soutěž; zákon o hazardu se tedy na daný bonus nevztahuje, a i kdyby tomu bylo opačně, nejde o porušení § 7 odst. 4 zákona o hazardních hrách. Stěžovatelka též vznáší námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku a nedostatečnosti posouzení materiální stránky přestupků, jejichž spáchání jí bylo kladeno za vinu.

[25] Nejvyšší správní soud předesílá, že ve skutkově i právně obdobné věci rozhodl rozsudkem ze dne 21. 12. 2023, č. j. 8 As 103/2022-59 (dále jen „rozsudek *CHANCE*“), přičemž dospěl k závěru o nezákonnosti jak v citované věci napadeného rozsudku městského soudu, tak tam napadeného rozhodnutí ministryně financí. V nyní souzené věci Nejvyšší správní soud neshledal důvod, proč se od vyřčených závěrů odchýlit.

4.1. K namítané nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu a rozhodnutí ministryně financí

[26] Nejvyšší správní soud se předně zabýval stěžovatelčinou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, neboť nepřezkoumatelnost představuje jednu z nejzávažnějších vad rozhodnutí, k níž je soud povinen přihlídnout i bez návrhu. K otázce nepřezkoumatelnosti soudních a správních rozhodnutí se ve své judikatuře již mnohokrát vyjádřil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnost může být způsobena buďto nedostatkem důvodů, o které je rozhodnutí opřeno, anebo nesrozumitelností. Nepřezkoumatelnost není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl krajský (resp. městský) soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje, aby ho přezkoumal (srov. např. rozsudky NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016-24, a ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 As 146/2017-35). Přezkoumá-li krajský (či městský) soud rozhodnutí žalovaného správního orgánu, které pro chybějící odůvodnění nebylo přezkoumání vůbec způsobilé, zatíží vadou nepřezkoumatelnosti i své rozhodnutí (rozsudky NSS ze dne 13. 6. 2007, č. j. 5 Afs 115/2006-91, či ze dne 27. 1. 2021, č. j. 7 As 222/2019-45).

[27] V posuzované věci městský soud žalobou napadené rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že se jedná o rozhodnutí přezkoumatelné, byť jsou některé stěžovatelčiny námitky vypořádány toliko implicitně. Ačkoliv je nutno připustit, že je rozhodnutí ministryně financí na hranici přezkoumatelnosti, Nejvyšší správní soud s názorem městského soudu stran přezkoumatelnosti tohoto rozhodnutí souhlasí. Ministryně financí sice nereagovala výslovně na každou z dílčích rozkladových námitek stěžovatelky, nicméně postavila proti nim právní názor, z něhož je alespoň v základních rysech zřejmé, proč stěžovatelčiným námitkám nepřisvědčila.

[28] Není pravdou, že by městský soud připustil nevypořádání rozkladové námitky nerovného přístupu při posuzování marketingových aktivit, jak uvádí stěžovatelka. Městský

pokračování

soud pouze konstatoval, že na tuto námitku ministryně financí nereagovala *výslovně*, což ovšem nepřezkoumatelnost jejího rozhodnutí nezakládá. Městský soud stěžovatelce vysvětlil, že porovnávání *Vegas vstupního bonusu* se skutečnými spotřebitelskými soutěžemi, které se na první pohled od povahy bonusových prostředků určených k účasti na hře liší (stěžovatelka odkazovala na praktiku, při níž se spotřebitel účastnil soutěže o ceny na základě nákupu zboží či služeb), se míjí s předmětem řízení, přičemž proti této argumentaci se stěžovatelka ani konkrétním způsobem nevymezila. Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že napadený rozsudek je přezkoumatelný stejně jako žalobou napadené rozhodnutí ministryně financí.

4.2. K povaze bonusových prostředků

[29] Stěžejní otázkou posuzované věci je povaha *Vegas vstupního bonusu*. Stěžovatelka namítá, že *Vegas vstupní bonus* není nepeněžitým vkladem do hazardní hry, ale spotřebitelskou soutěží. I kdyby však nepeněžitým vkladem byl, neporušoval by smysl a účel § 7 odst. 4 zákona o hazardních hrách. V tomto ohledu Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatelčino přestupkové jednání mělo spočívat právě v porušení povinnosti stanovené tímto ustanovením, tj. povinnosti nepřijímat nepeněžitá vklady a sázky, a v porušení povinnosti nevypláct nepeněžitá výhry (§ 10 odst. 1 zákona o hazardních hrách).

[30] Smysl a účel § 7 odst. 4 zákona o hazardních hrách posuzoval Nejvyšší správní soud v rozsudku *SYNOT TIP*, v němž se zabýval problematikou tzv. *Benefit bodů*, které provozovatel hazardních her poskytoval za registraci na jeho webových stránkách a které bylo možno použít coby „sázky“ v rámci internetových hazardních her. Nejvyšší správní soud v uvedené věci dospěl k závěru, že se „v případě ‚uplatnění‘ *Benefit bodů* za účelem účasti na hazardní hře jedná o poukaz, a tedy o závazek bezplatného poskytnutí služby ze strany provozovatele hazardní hry, touto službou není nic jiného než samotné umožnění účasti na hře. Bezplatnému umožnění účasti na hře tudíž jako podmínka nepředchází žádné sázejícím poskytnuté plnění z majetkové sféry sázejícího nebo třetí osoby. Sázející se naopak v takovém případě hry účastní zcela bezplatně, a to v rozsahu umožněném provozovatelem hazardní hry.“ V případě hry na základě *Benefit bodů* se tedy nejednalo o účast na hazardní hře ve smyslu zákona o hazardních hrách, jelikož chyběl základní definiční znak v podobě vložení sázky sázejícím.

[31] Na rozdíl od nyní posuzované věci tyto *Benefit body* nebyly podmíněny učiněním vlastního vkladu – body *Vegas vstupního bonusu* účastník hry získává pouze po uskutečnění prvotního vkladu. Jak bude níže vysvětleno blíže, navzdory tomuto rozdílu jsou závěry rozsudku *SYNOT TIP* uplatnitelné i v nyní posuzované věci, kdy se posuzuje povaha bodů získaných po uskutečnění vkladu a v rámci hry uplatnitelných teprve po „prosázení“ peněžitého vkladu (obdobně srov. rozsudek *CHANCE*). Právní posouzení v dané věci tedy z uvedeného rozsudku vychází.

[32] Ustanovení § 7 zákona o hazardních hrách stanoví omezení týkající se provozování hazardních her. Podle jeho odstavce 4 se v rámci hazardních her provozovateli zakazuje „přijímat nepeněžitá vklady nebo sázky“. Podle důvodové zprávy právní úprava „přistoupila i k zákazu nepeněžitých vkladů a sázek, a to z důvodu zajištění větší ochrany účastníků hazardní hry (např. patologický hráč vloží hmotný majetek, často za neadekvátních podmínek)“ – viz sněmovní tisk č. 578/0, důvodová zpráva, II. zvláštní část, k § 7, 7. volební období, 2013-

2017, digitální repozitář, www.psp.cz. V souladu s obecným cílem zákona je však ochrana účastníků hazardní hry obecná, neboť i „běžnou“ účast na hazardní hře lze považovat za rizikovou, byť neskýtá taková společenská rizika jako patologické hráčství (nález Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10).

[33] Účelem § 7 odst. 4 zákona o hazardních hrách však není zakázat poskytování bonusových plnění provozovatelem hazardní hry. Tím totiž *„nedochází k zásahu do nepeněžitých aktiv účastníka hazardní hry či třetích osob, natož k újmě na majetku způsobené kompulzivním patologickým hraním“* (rozsudek SYNOT TIP, bod [37]). Zákaz upravený v citovaném ustanovení tedy míří toliko na ochranu majetkové sféry účastníka hazardní hry a dalších osob.

[34] Podle § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách se hazardní hrou rozumí *„hra, sázka nebo los, do nichž sázející vloží sázku, jejíž návratnost se nezaručuje, a v nichž o výhře nebo prohře rozhoduje zcela nebo zčásti náhoda nebo neznámá okolnost“*.

[35] Podle § 4 odst. 1 písm. c) téhož zákona se pro účely právní úpravy hazardních her rozumí vkladem *„jakékoliv plnění opravňující k účasti na hazardní hře, které představuje zejména jedna nebo více sázek, nebo další plnění stanovená provozovatelem, která kromě sázky opravňují účastníka hazardní hry k účasti na hazardní hře,“* a sázkou podle písm. d) téhož ustanovení *„sázejícím dobrovolně určené nevratné plnění, které bude porovnáváno s výsledkem hazardní hry“*.

[36] Jak Nejvyšší správní soud uvedl v rozsudku CHANCE: *„Sázky jsou tedy zákonem o hazardních hrách vymezeny jako druh vkladů, které sázející poskytuje dobrovolně za účelem účasti na hazardní hře. Jak plyne z rozsudku SYNOT TIP, společnou charakteristiku vkladů představuje plnění poskytované jinou osobou provozovateli hazardní hry za účelem účasti na hazardní hře. Sázky i ostatní vklady jsou tedy zákonem o hazardních hrách vymezeny mimo jiné jako plnění. Což je pojem, který je třeba vykládat s ohledem na obsah, který mu náleží v soukromém právu. Plnění coby předmět závazkových právních vztahů musí mít především majetkovou povahu (§ 1722 zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku). Majetková povaha plnění přitom vyjadřuje jeho ocenitelnost penězi, tedy schopnost být předmětem směny v soukromém či ekonomickém smyslu. A jelikož je právě vložení sázky sázejícím základním znakem hazardní hry, nemůže se v případě hry provozované na základě takových bonusových prostředků jednat o hazardní hru ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách. V případě uplatnění bonusu za účelem účasti na hazardní hře se jednalo o poukaz – tedy závazek bezplatného poskytnutí služby ze strany provozovatele hazardní hry. Touto službou pak nebylo nic jiného než samotné umožnění účasti na hře. Hry na základě bonusových prostředků se hráč účastnil zdarma a bonus představoval pouze způsob určení rozsahu této bezplatné účasti.“*

[37] Obdobně jako v rozsudku CHANCE i v nyní posuzované věci dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že povaha Vegas vstupního bonusu vylučuje, aby byly tyto prostředky poskytovány jako vklad či sázka do hazardní hry, neboť ani v tomto případě nešlo o vložení plnění ze strany hráče. Proto je nesprávný závěr městského soudu, že účastník použitím bonusových prostředků hrál reálnou hazardní hru, byť v tu chvíli bez vsazených vlastních peněžitých prostředků.

pokračování

[38] Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatelka neumožnila účast na hazardní hře na základě nepeněžitého vkladu – účastníkem vložený vklad při registraci byl výhradně peněžitý; nad rámec vkladu byly účastníkovi bezplatně poskytnuty bonusové prostředky, přičemž pokud účastník použil tyto prostředky ke hře, nejednalo se o sázku, a tím pádem se ani nejednalo o hazardní hru, jak ji definuje zákon o hazardních hrách. Případnou prohrou bonusových prostředků nebylo nijak zasaženo do nepeněžitých aktiv hráče a bonusové prostředky nemohly způsobit újmu na jeho nepeněžitém majetku, jelikož nepocházely z jeho majetkové sféry.

[39] Jak již bylo výše naznačeno, na tomto závěru nic nemění ani to, že na rozdíl od věci posuzované rozsudkem *SYNOT TIP* musel účastník hry v nyní projednávané věci před připsáním bonusových prostředků do svého účtu vložit peněžitě prostředky a k využití bonusových prostředků bylo nutné předchozí prosázení peněžního vkladu. Za rozhodné NSS považuje, že vložené peněžní prostředky nebyly použity k úhradě *Vegas vstupního bonusu*, a bonusové prostředky tedy nebyly poskytnuty za protiplnění hráčů poskytnuté z jejich majetkové sféry. Naopak, bonusové prostředky byly poskytnuty vedle vkladu jako bonus navíc. Nelze tedy přisvědčit argumentaci žalovaného, že závěry rozsudku *SYNOT TIP* nejsou pro nyní posuzovanou věc použitelné. Vložení peněžních prostředků totiž bylo jen jednou z podmínek bezplatného načtení vstupního bonusu vedle například uvedení osobních údajů při registraci na webových stránkách stěžovatelky.

[40] Obdobně je třeba nahlížet i na výklad § 10 odst. 1 ve spojení s § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách, jehož porušením byla stěžovatelka taktéž shledána vinnou. Podle tohoto ustanovení *„předmětem výhry hazardní hry, s výjimkou věcné loterie, okamžité loterie, doplňkové loterie a tomboly, mohou být pouze peněžní prostředky“*. Dle důvodové zprávy je třeba *„za výhry považovat vše, co poskytuje provozovatel hazardní hry účastníkovi na základě náhody nebo neznámé okolnosti, kterou musí provozovatel předem stanovit v herním plánu“* (viz sněmovní tisk č. 578/0, důvodová zpráva, II. zvláštní část, k § 10, 7. volební období, 2013-2017, digitální repozitář, www.psp.cz).

[41] Z toho vyplývá, že výhra může být poskytnuta pouze na základě účasti v hazardní hře. Nejvyšší správní soud však výše dospěl k závěru, že v případě hry prostřednictvím *Vegas vstupního bonusu* se nejednalo o hazardní hru ve smyslu § 3 odst. 1 zákona o hazardních hrách vzhledem k absenci základního znaku hazardní hry – vložení sázky sázejícím. Nelze tak ani na účastníkem získané bonusové prostředky pohlížet jako na výhru ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o hazardních hrách. Jedná se opět jen o další prostředky k bezplatné účasti na hře poskytované stěžovatelkou.

[42] Stěžovatelčino jednání tedy nelze posoudit jako porušení povinností stanovených v § 7 odst. 4 a § 10 odst. 1 zákona o hazardních hrách, a tudíž je nelze posoudit ani jako přestupky podle § 123 odst. 1 písm. h) a j) tohoto zákona. Její jednání nelze pod uvedené skutkové podstaty přestupků podřadit. Je tedy nutno přisvědčit stěžovateli, že výklad podřazující poskytování bonusů k účasti na hazardní hře pod § 7 odst. 4 zákona o hazardních hrách byl příliš extenzivní.

[43] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále predestřela, že *Vegas vstupní bonus* není hazardní hrou, jelikož naplňuje znaky spotřebitelské soutěže ve smyslu § 2 odst. 1 písm. v) zákona

č. 634/1992 Sb., o ochraně spotřebitele. Vzhledem k již vyřčenému závěru, že *Vegas vstupní bonus* nepředstavoval vklad či sázku ze strany hráče, a tedy se při hře o tyto bonusové prostředky nejednalo o hazardní hru, pročez stěžovatelka nemohla spáchat přestupky, které jí byly kladeny za vinu, je již pro posuzovanou věc zcela irrelevantní, zda lze bonusové prostředky považovat za spotřebitelskou soutěž. Touto otázkou se tedy Nejvyšší správní soud nezabýval.

[44] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že za účinnosti zákona č. 202/1990 Sb., o loteriích a jiných podobných hrách, účinného do 31. 12. 2016 (dále jen „zákon o loteriích“), správní soudy posuzovaly obdobné „poukazy k účasti na hře“, tzv. promotikety, jako vklady do hry ve smyslu § 1 odst. 8 zákona o loteriích a sázející se na jejich základě účastnil loterie stejně jako na základě vsazené částky (srov. rozsudky Krajského soudu v Brně ze dne 12. 5. 2016, č. j. 30 Af 59/2014-71, ze dne 17. 5. 2018, č. j. 30 Af 107/2016-153, a ze dne 7. 6. 2018, č. j. 30 Af 109/2016-125, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2020, č. j. 9 As 270/2018-55, a ze dne 15. 4. 2020, č. j. 10 As 219/2018-62). Otázkou, zda byl promotiket vkladem za předchozí právní úpravy se správní soudy fakticky nezabývaly, neboť tento závěr správních orgánů nebyl žalobci zpochybňován. Soudy navíc tyto závěry vyslovily v souvislosti s jiným deliktním jednáním, a to v souvislosti s porušením povinnosti poskytnout hráči možnost výplaty vložených finančních prostředků převyšujících hodnotu vsazených částek za odehrané hry (§ 17 odst. 3 zákona o loteriích). Takové jednání však v nyní posuzované věci stěžovatelce za vinu kladeno není.

[45] Uvedené závěry o povaze promotiketů coby vkladů ostatně nelze bez dalšího přenést na nyní účinnou právní úpravu. Zákon o loteriích totiž, na rozdíl od nyní účinného zákona o hazardních hrách, neobsahoval definici vkladu. Jeho odkazovaný § 1 odst. 8 definoval toliko účastníka loterie a o vkladu hovořil pouze v rámci této definice. Účastníkem loterie nebo jiné podobné hry mohla být „*jen fyzická osoba, která dovršila 18 let věku a která v souladu s herním plánem uhradí vklad (sázku) provozovateli předem, a to v hotovosti nebo bezhotovostně*“ (důraz přidán). Podle § 1 odst. 2 zákona o loteriích přitom byla loterií nebo jinou podobnou hrou „*hra, již se účastní dobrovolně každá fyzická osoba, která zaplatí vklad (sázku), jehož návratnost se účastníkovi nezaručuje*“ (důraz přidán). Oproti tomu zákon o hazardních hrách vklad definuje v § 4 odst. 1 (viz bod [35] tohoto rozsudku), přičemž Nejvyšší správní soud již výše vyložil, že právě tuto definici zde přezkoumávané bonusové prostředky nenaplnují.

[46] Nejvyšší správní soud též dodává, že nepřehlédl snahu žalovaného dosáhnout překonání právního názoru vysloveného sedmým senátem v rozsudku *SYNOT TIP*, nicméně ani v nyní posuzované věci neshledal důvod, aby se od závěrů uvedených v citovaném rozsudku odlišil či věc postoupil rozšířenému senátu Nejvyššího správního soudu podle § 17 s. ř. s. Podle žalovaného sedmý senát vytvořil svým rozsudkem logický paradox, který nelze odstranit legislativně technickými prostředky, neboť – jednoduše řečeno – nelze do zákona o hazardních hrách inkorporovat ustanovení zakazující například bezplatnou účast na hazardních hrách, protože by se v takovém případě již ze své podstaty nejednalo o hazardní hru, a škodlivé poskytování bonusových prostředků je tak zcela nepostižitelné. Na tuto argumentaci žalovaného již Nejvyšší správní soud odpověděl v rozsudku *CHANCE* (bod [60]), přičemž od vysloveného názoru se ani nyní soud nemá důvod odchýlit:

pokračování

„K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že z rozsudku SYNOT TIP rozhodně nevyplývá, že by zákonodárci doporučoval případně přijmout ustanovení zakazující ,bezplatnou účast na hazardní hře‘. Je z něj totiž zřejmé, že účast na hře prostřednictvím bonusových prostředků zákonnou definici hazardní hry nenaplnňuje. NSS v rozsudku SYNOT TIP pouze vyjádřil možnost, že by zákonodárce do budoucna vyjádřil svůj legitimní závěr ,postihovat uvedené formy podpory hazardního hraní‘ (viz bod 53 citovaného rozsudku). Jednalo by se tedy o možné omezení využití marketingových nástrojů na podporu hraní hazardních her, kterými mohou být i různé hry či soutěže pořádané souběžně s hazardní hrou za marketingovými účely, jako je tomu v případě posuzovaných herních bonusů.“

4.3. K posouzení materiální stránky přestupku

[47] Stěžovatelka se v kasační stížnosti vymezila proti dostatečnosti posouzení materiální stránky spáchaného přestupku ze strany městského soudu, potažmo ministryně financí. Nejvyšší správní soud konstatuje, že podle § 5 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, je přestupkem „společensky škodlivý protiprávní čin, který je v zákoně za přestupek výslovně označen a který vykazuje znaky stanovené zákonem, nejde-li o trestný čin“. Znaky přestupku jsou stanoveny zákonem, přičemž přestupek je vymezen materiálním a formálním znakem, které musí být naplněny současně. Pokud tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že nebyla naplněna ani formální stránka přestupků, nemá smysl zabývat se tím, zda bylo dostatečně posouzeno naplnění jejich materiální stránky.

5. Závěr a náklady řízení

[48] Nejvyšší správní soud z výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že je kasační stížnost důvodná. Napadený rozsudek městského soudu proto zrušil podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. Jelikož by městský soud, vázán názorem Nejvyššího správního soudu, mohl žalobě pouze vyhovět a vrátit věc žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud současně o zrušení rozkladového rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. za přiměřeného použití § 78 odst. 4 s. ř. s.]. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v tomto rozsudku [§ 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 5 s. ř. s.], který lze shrnout takto: bonusové prostředky poskytnuté na základě *Vegas vstupního bonusu* nelze považovat za vklad či sázku, a tím pádem při účasti na hře na jejich základě nejde o hazardní hru. Poskytnutí těchto bonusových prostředků a jejich případné navyšování při hře nenaplnňuje skutkovou podstatu přestupků podle § 123 odst. 1 písm. h) a j) zákona o hazardních hrách.

[49] V případě, že Nejvyšší správní soud zruší rozsudek krajského (zde městského) soudu a současně i rozhodnutí správního orgánu, je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí krajského (městského) soudu (§ 110 odst. 3 věta druhá s. ř. s.). Úspěch ve věci se posuzuje dle výsledku řízení před správními soudy. Výsledkem soudního přezkumu bylo zrušení rozhodnutí žalovaného, stěžovatelka proto měla ve věci plný úspěch. V takovém případě je žalovaný povinen jí podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nahradit náklady řízení před soudem.

[50] Náklady stěžovatelky v řízení o žalobě tvoří soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna advokáta. Ta zahrnuje tři úkony právní služby: přípravu a převzetí zastoupení, sepsání žaloby a účast na jednání před soudem [§ 11 odst. 1 písm. a), d) a g) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)], a činí v dané věci 3 x 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu], a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu), tedy 3 x 300 Kč. Odměna advokáta v řízení před městským soudem tak činí 10 200 Kč. Jelikož je zástupce stěžovatelky plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 2 142 Kč. Náklady řízení před městským soudem tedy představovaly 15 342 Kč.

[51] Náklady řízení o kasační stížnosti tvoří soudní poplatek ve výši 5 000 Kč a odměna advokáta. Ta zahrnuje dva úkony právní služby spočívající v sepsání kasační stížnosti a repliky k vyjádření žalovaného [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu] a činí v dané věci 2 x 3 100 Kč [§ 7 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a paušální částku ve výši 300 Kč za každý úkon právní služby (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Odměna advokáta tak v řízení o kasační stížnosti činí 6 800 Kč. Jelikož je zástupce stěžovatelky plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se tato částka o 21% sazbu této daně, tj. o 1 428 Kč. Náklady řízení před Nejvyšším správním soudem tedy představovaly 13 228 Kč.

[52] Celkem tedy má stěžovatelka právo na náhradu nákladů ve výši 28 570 Kč. Tuto částku je žalovaný povinen stěžovatelce zaplatit k rukám jejího zástupce do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 23. února 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu